

Arrest

nr. 278 705 van 13 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. RICHIR
Place de la Station 9
5000 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 17 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. J. RICHIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Angolese nationaliteit te hebben en te zijn geboren op 11 oktober 1991.

1.2. Verzoeker dient op 9 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 10 februari 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 12 mei 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn, behorende tot de Ovimbundu etnie en op X 1991 geboren te X, Cuando Cubango, Angola. U bent lid van de Protestantse kerk. U studeerde twee jaar op de universiteit, maar stopte in 2014 om te kunnen werken als commercieel vertegenwoordiger.

In 2017, had u een relatie met J.. Zij was getrouwd met een politiecommissaris. Hij was vaak weg omwille van zijn werk. U kende J., omdat u bevriend was met haar zoon en daardoor ook vaak in hun huis kwam. Maar, langzaamaan, kwam jullie relatie aan het licht. Personen, mensen die in het huis woonden en hun relaties, begonnen u te wantrouwen en uiteindelijk kwam ook de echtgenoot hierachter. Hij werd woedend, en zowel J. als u werden bedreigd. Er was ook een gevecht tussen u en de zoon Alberto en enkele van zijn vrienden en neven. Iedereen keerde zich tegen u. U begon zich terug te trekken, maar de bedreigingen bleven aanhouden. Vervolgens informeerde uw broer u dat uw naam op een lijst stond van een groep jongeren die voor de politie werkt en executies uitvoert. U verliet uw huis en dook onder bij vrienden.

Begin 2018, verliet u definitief Angola. U reisde naar Portugal, waar u bijna twee jaar verbleef. Eind 2019, verliet u Portugal en kwam per auto naar België, waar u twaalf tot achttien uur later aankwam. Op 9 maart 2020, diende u een aanvraag tot internationale bescherming in.

U legt volgende documenten neer ter staving van uw asielrelaas: (1) uw Angolese identiteitskaart (origineel getoond op CGVS); (2) een krantenartikel en video met betrekking tot doodseskaders in Angola; (3) uw vervallen Angolese identiteitskaart (kopie bij DVZ).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door een executiegroep/doodseskader op bevel van een zekere "C." naar aanleiding van uw relatie met zijn echtgenote J. (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 10 februari 2022, hierna NPO, p. 25-26). U bent er echter niet in geslaagd om tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS te overtuigen van uw relatie met J. en van desbetreffende vervolgingsfeiten.

*Vooreerst, dient te worden opgemerkt dat u reeds begin 2018 Angola verliet. U verbleef vervolgens "bijna twee jaar, één jaar en een beetje" (NPO, p. 19) in Portugal. Gevraagd waarom u hier geen asiel hebt aangevraagd, gezien dit het eerste veilige land was waar u terecht kwam, antwoordt u "ik wist niet dat ik asiel kon aanvragen. Het is maar nadien dat iemand me gezegd heeft dat gezien mijn situatie ik asiel kon aanvragen, toen ik reeds in België was" (NPO, p. 19). U verklaart in december 2019 te zijn vertrokken (NPO, p. 19, 22-23), per auto, uit Portugal naar België. Na een twaalf of achttien uur, kwam u aan in België (NPO, p. 20-21, 24). Waar u beweert dat u op de dag van aankomst asiel hebt aangevraagd (NPO, p. 20), moet worden vastgesteld dat dit volledig tegenstrijdig is met de gegevens uit uw administratief dossier. U vroeg immers pas maart 2020 asiel aan, ruim twee maanden later. **Er dient dus vastgesteld te worden dat u tot tweemaal toe – zowel in Portugal als in België – een gebrek aan haast vertoonde om bescherming aan te vragen.** Hiermee rekening houdend, dienen **ernstige vragen te worden gesteld betreffende de nood aan bescherming.** Van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Het feit dat u simpelweg verklaart niet geweten te hebben dat u asiel kon aanvragen (in Portugal), biedt hier geen verschoning voor. Van iemand met uw*

achtergrond (een zelfredzame, werkende man die twee jaar hoger onderwijs genoot alvorens te beginnen werken (NPO, p. 5, 6)) kan verwacht worden dat hij de weg vindt naar de relevante informatie over het regulariseren van zijn verblijf van zodra hij in Europa toekomt. Bijkomend, dient opgemerkt te worden dat **bovenstaande reisweg compleet tegenstrijdig is met uw verklaringen voor Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)**, waar u verklaarde pas op 4 maart 2020 Angola te hebben verlaten en rechtstreeks, per vliegtuig, naar België te hebben gereisd waar u de eerstvolgende dag aankwam (Vragenlijst DVZ d.d. 11/09/2020, hierna DVZ-V, p. 12).

Ook uw verklaringen betreffende uw reisdocumenten vertonen verscheidene tegenstrijdigheden. Zo stelde u voor DVZ dat u uw paspoort heeft achtergelaten in Luanda bij iemand die uw reis zou regelen. Gevraagd of hier een Portugees visum in stond, verklaart u plotseling dat dit in een oud paspoort was en dat u een nieuw paspoort heeft aangevraagd in 2019, omdat u uw oude paspoort niet bij u had op het moment van de problemen (DVZ-V, p. 10-11). Voor het CGVS, verklaart u met een paspoort te hebben gereisd dat geregeld werd door vrienden van uw broer in 2017. Dit paspoort had een visum voor Portugal, waarvoor u zelf éénmaal naar de ambassade bent gegaan eind 2017. U vertrok uiteindelijk begin 2018 (NPO, p. 20-22). Uit de gegevens van uw administratief dossier blijkt inderdaad dat er op uw naam (en vingerafdrukken) een visum werd uitgegeven eind 2017 voor de reisperiode van 06/01/2018 tot 19/02/2018. Maar, in tegenstelling tot uw verklaringen, is dit visum gekoppeld aan een paspoort uitgegeven in 2015 (zie administratief dossier). Nochtans had u, wanneer gevraagd of u bijvoorbeeld ooit al reisdocumenten aanvraagde, 'nee' geantwoord (NPO, p. 11). Verder verklaart u nu dat uw paspoort is achtergebleven bij de personen die u van Portugal naar België gebracht hebben (NPO, p. 20-21), én maakt u geen melding meer van een 'oud' en 'nieuw' paspoort. **Uw tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot uw reisdocumenten en reisweg ondergraven uw geloofwaardigheid.**

Gezien bovenstaande opmerkingen kunnen er reeds bij voorbaat serieuze vraagtekens geplaatst worden bij de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Het is dan ook aan u om **alsnog te overtuigen door het afleggen van consistente, voldoende gedetailleerde en aannemelijke verklaringen met betrekking tot de (beweerde) relatie en vervolgingsfeiten. Hierin bent u echter allerminst geslaagd.**

Ten eerste, **klopt de tijdlijn van uw relatie geheel niet.** Voor DVZ situeert u de relatie in 2018 (CGVS Vragenlijst d.d. 11/09/2020, hierna CGVS-V, p. 2). Voor het CGVS verklaart u plotseling in 2018 reeds in Portugal te zijn geweest en situeert u de relatie nu in 2017 (NPO, p. 22). U stelt dat de relatie is begonnen in april 2017 en dat uw relatie twee of drie maanden heeft geduurd (NPO, p. 28). Nochtans stelt u vervolgens dat de start van het wantrouwen van de kinderen, werknemers en andere vrienden van de familie pas na twee maanden was (NPO, p. 27) en stelt u dat de echtgenoot pas twee maanden na dit wantrouwen achter de relatie is gekomen (NPO, p. 30-31), dus minstens vier maanden na de start van uw relatie, waarvan u eerder had gesteld dat deze 'maar twee of drie maanden' had geduurd. Over het einde van de relatie geeft u ook verscheidene tegenstrijdige verklaringen. De eerste keer gevraagd naar wanneer de relatie eindigde, antwoordt u "VZ: Op het moment dat het wantrouwen begon te stijgen. PO: Als u zegt wantrouwen, hoe uitte zich dat? VZ: Enkele personen die in het huis werkte, die dachten dat er iets aan de gang was tussen mij en de vrouw. Ze toonden dat ze dat dachten" (NPO, p. 28). Later, nogmaals gevraagd naar wanneer de relatie eindigde, antwoordt u nu één maand na de start van het wantrouwen (NPO, p. 29). Later, opnieuw gevraagd naar wanneer de relatie eindigde, antwoordt u plotseling dat ze pas eindigde toen de echtgenoot erachter kwam, wat twee maanden na het wantrouwen was (NPO, p. 30, 31). Bovendien kan opgemerkt worden dat u op bijna elke vraag omtrent de tijdlijn van uw relatie, vaagweg antwoordt met 'twee maanden' (NPO, p. 27-28, 30-31) of 'midden, halfweg, 2017' (NPO, p. 6, 26-27, 29-30).

Ten tweede, **ook uw verklaringen met betrekking tot de periode na de ontdekking van uw relatie, zijn intern tegenstrijdig.** Zo verklaart u herhaaldelijk in september 2017 uw huis in Viana te hebben verlaten en dan in vier verschillende huizen te hebben verbleven van uw vrienden J., M., G. en R. (NPO, p. 8-10). U stelt dan bij J. te hebben verbleven voor minder dan één maand (NPO, p. 10). Vervolgens stelt u enkele dagen bij M. te hebben verbleven (NPO, p. 10). Een paar minuten later, stelt u dan dat u zich vergist heeft en één maand bij M. bent verbleven (NPO, p. 10). Dan, verklaart u bij uw derde en laatste vriend R., in Kilamba-Kiayi, te hebben verbleven (NPO, p. 10). Ondanks dat u dus in het begin vier vrienden aanhaalt, verklaart u nu plotseling slechts bij drie verschillende vrienden te hebben verbleven.

Ten derde, verklaart u dat u **de bedreigingen ernstig nam nadat u vernam dat uw naam op een lijst werd gezet van jongeren die executies uitvoeren** (NPO, p. 32). Gevraagd naar een concreet voorbeeld van een incident met een executiegroep, haalt u een incident aan uit 2020 (NPO, p. 32). Gezien u deze executiegroepen aanhaalt als de reden waarom u de bedreigingen ernstig nam, wordt er gevraagd naar

een voorbeeld van toen u nog in Angola woonde. Echter, u kan **geen enkel voorbeeld geven** en stelt slechts dat u het zich nu moeilijk kan herinneren (NPO, p. 33).

Ten vierde, komen **uw verklaringen over J. en uw relatie met haar bijzonder vaag en ondoorleefd over**. Gevraagd om eens te vertellen over de vrouw waar u een relatie mee had, antwoordt u vaagweg: "Ze werkte niet. Ze doet het huishouden. Ze houdt van maaltijden te organiseren en sociale evenementen. Ze is zeer open. Dat is het." (NPO, p. 27). Gevraagd naar wat u aantrok in haar, antwoordt u "Het was iemand die zeer vriendelijk was met ons. Ze ontving ons. Ze hielp ons in bepaalde situaties. Dat was het een beetje." (NPO, p. 29). Gevraagd naar haar naam, moet u eerst even nadenken en antwoordt dan 'J.'. Gevraagd naar haar volledige naam, stelt u deze niet te weten (NPO, p. 15). Gevraagd naar de echtgenoot zijn naam, de persoon door wie u wordt vervolgd, antwoordt u "Ik ken zijn echte naam niet, maar men kent hem onder de naam C." (NPO, p. 15). Later opnieuw gevraagd naar hun volledige namen, stelt u opnieuw dat u deze niet weet (NPO, p. 29).

Niet alleen slaagt u er niet in de feiten van vervolging die u zou meegemaakt hebben, de relatie die eraan vooraf zou gegaan zijn of uw vertrek uit uw land consequent in de tijd te plaatsen (u past voor het CGVS uw verklaringen aan in een poging ze in lijn te brengen met de gegevens uit uw visumdossier, doch zonder succes), **u bent zelfs niet in staat de personen die u vervolgen bij hun volledige naam te noemen**. De vaststelling dat u de hoge politiecommissaris op wiens bevel u zou vervolgd worden niet bij naam kan noemen, doch slechts kan stellen dat hij als "C." gekend staat, ondermijnt uw asielrelaas volledig. U weet evenmin de volledige naam van J. aan te halen, noch de volledige naam van de zoon met wie u bevriend was, die u slechts bij voornaam kan noemen, namelijk "A.". (NPO p. 15, 26, 27) Gevraagd wat de concrete functie van J.'s echtgenoot was, stelt u slechts: "Ik weet niet exact wat hij doet, omdat hij normaal buiten Luanda in een andere provincie werkt, maar ik denk dat hij op het hiërarchisch niveau van de politie, nummer drie of nummer vier was." U stelt dat u maandenlang door verschillende mensen bedreigd werd, dat die bedreigingen steeds ernstiger werden, dat u via uw broer te weten kwam dat uw naam op een executielijst stond en dat u vervolgens uw huis verlaten zou hebben; u stelt dat zowel uzelf als uw broer vrienden hadden die bij de politie werken (NPO p. 32), er kan dan ook geenszins worden aangenomen dat u niet in de mogelijkheid was om de volledige naam en functie van de persoon door wie u vervolgd werd te achterhalen. Er kan immers verwacht worden dat u alle mogelijke informatie verzamelt om zo een correcte inschatting van uw problemen te kunnen maken alvorens uw land te verlaten. Dat u zelfs op het moment van het onderhoud zijn volledige naam en functie niet kon geven, doch lijkt te denken dat "C." een bijnaam is, aangezien u stelde zijn "echte" naam niet te kennen en evenmin de achternaam van uw vriend, tevens zijn zoon "A." kon geven, **geeft blijk van een desinteresse die onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade**. De vaststelling dat u na het onderhoud specificeert dat het over "D. C." ging (zie opmerkingen toegevoegd na ontvangst van de notities van het onderhoud), volgens de informatie waarover het CGVS beschikt, de tweede nationale commandant van de Grenswacht politie, verandert hier niets aan. Integendeel, de vaststelling dat u zijn naam en functie tijdens het onderhoud niet kon toelichten klemmt des te meer nu blijkt dat deze informatie openbaar is en makkelijk terug te vinden (zie informatie toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt twee Angolese identiteitskaarten voor, dewelke uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit ondersteunen, die niet meteen ter discussie staan (zie administratief dossier).

Met betrekking tot de door u neergelegde video en krantenartikel (zie administratief dossier), dient opgemerkt te worden dat deze enkel verwijzingen naar het mogelijke bestaan van executiegroepen, maar geen ondersteuning bieden aan uw eigen vervolgingsrelaas. Uw naam of problemen worden nergens in deze documenten vermeld en de naam van uw beweerde vervolger evenmin. Bijkomend, dateert het artikel van januari 2022 en dus niet uit de periode van uw vervolgingsfeiten.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 22 februari 2022. Betreffende uw opmerking dat u ook nog bij George hebt verbleven – naast J., M. en R. – maar dat dit slechts twee dagen was, kan worden opgemerkt dat u dit aanvankelijk niet op het CGVS heeft verklaard en dat een post factum aanpassing of aanvulling aanvankelijk

vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheffen. Betreffende uw opmerking dat u zou gezegd hebben 'ja om te bezoeken, nee om te verhuizen' kan worden opgemerkt dat dit niet rechtzet dat u verklaarde nooit reisdocumenten of boekingen te hebben gemaakt in verband met deze plannen (NPO, p. 11). Betreffende uw opmerking over J.'s naam, kan worden gesteld dat u tot tweemaal toe naar haar volledige naam werd gevraagd en u toen nooit iets heeft opgemerkt over een andere naam (NPO, 15, 29). Het feit dat u dan nu plotseling begint over een andere naam, kan alleen worden beschouwd als een poging om dit argument te minimaliseren. Ook wat betreft de echtgenoot zijn naam, verklaart u voor het CGVS tweemaal dat u hem enkel als 'C.' kent (NPO, p. 15, 29). Het feit dat u in uw opmerkingen plotseling wel met een volledige naam komt, is opnieuw een poging om dit argument te minimaliseren. De overige opmerkingen hebben betrekking op kleine inhoudelijke aanpassingen en spellingsfouten. Er werd met deze opmerkingen rekening gehouden, maar deze zijn niet van dien aard dat ze ander licht werpen op bovenstaande beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.A, §2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het "voorzorgs- en zorgvuldigheid".

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"Dat de wederpartij van mening is dat de administratieve anteceden ten van verzoeker enerzijds en de verschillende reisdocumenten anderzijds de geloofwaardigheid van het verhaal ondermijnen.

Bovendien trekt de wederpartij de geloofwaardigheid van dit relaas in twijfel, waarbij zij met name overweegt dat de tijdelijkheid van het relaas twijfelachtig is, dat verzoeker onduidelijk is over de informatie die hij verstrekt over zijn verblijfplaatsen, dat zijn relatie met Joanna niet specifiek wordt omschreven en dat de vervolging waaraan hij is blootgesteld onduidelijk lijkt.

Bij de afweging van het voorgaande houdt de wederpartij kennelijk geen rekening met alle informatie die haar door de verzoekster ter kennis is gebracht.

Dat de wederpartij van de door hem verstrekte gegevens stelselmatig de voor verzoeker meest ongunstige uitlegging heeft gekozen.

Artikel 48/6, lid 5, van de wet van 15.12.1980 bepaalt echter uitdrukkelijk het volgende

[...]

Dat de door de wederpartij gemaakte analyse derhalve niet aan het wettelijke vereiste voldoet.

Dat verzoekster in dit verband wenst terug te komen op de verschillende door de wederpartij ten onrechte geformuleerde punten van kritiek.

Dat hij, anders dan laatstgenoemde, van mening is dat zijn administratieve achtergrond geen invloed heeft op de geloofwaardigheid van zijn verhaal of op het belang om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen (4.1.1).

Hij is ook van mening dat zijn verhaal voldoende geloofwaardig en samenhangend is om als vaststaand te worden beschouwd (4.1.2).

Dat hij van mening is dat zijn stukken en toelichtingen naar aanleiding van het persoonlijk onderhoud voor de wederpartij deze analyse bevestigen (4.1.3).

Deze verschillende redenen volstaan om de verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen (4.1). Subsidiair vordert verzoekster ook nietigverklaring van de beschikking op grond dat deze niet is gemotiveerd en dat de wederpartij nieuwe onderzoekshandelingen verricht, alsmede verwijzing van de zaak naar het Commissaris-generaal (4.2).

4.1 HOOFDELIJK – TOEKENNING VAN HET VLUCHTELINGENSTATUS

4.1.1 Administratieve achtergrond

De wederpartij is in haar beslissing van mening dat verzoekers administratieve antecedenenten zijn uiteenzetting van de zaak weinig of niet geloofwaardig maken.

In dit opzicht heeft het een dubbele redenering gevolgd op basis van de hem voorgelegde feiten.

In de eerste plaats beklemttoont zij dat verzoeker, na Angola te hebben verlaten, twee jaar in Portugal heeft doorgebracht alvorens in België aan te komen en bij de Belgische autoriteiten asiel aan te vragen.

Indien hij geen asiel heeft aangevraagd in Portugal, concludeert de tegenpartij dat hij niet echt internationale bescherming nodig heeft.

Verzoeker betwist deze analyse ten stelligste en ziet niet in hoe het verenigbaar is met de wet van 15.12.1980 en het vluchtelingenverdrag van Genève.

Een asielverzoek wordt immers beoordeeld op het moment dat het wordt ingediend in het licht van de precieze feiten die door een asielzoeker worden vermeld.

Deze beoordeling geeft meestal een antwoord op de volgende vraag: loopt de betrokkene het risico te worden vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève indien hij naar zijn land van herkomst terugkeert?

Om deze vraag te beantwoorden heeft de internationale wetgever, evenals de Belgische wetgever, nooit voorzien in een verplichting om de aanvraag binnen een bepaalde termijn in te dienen opdat de aanvraag als "geloofwaardig" zou worden beschouwd.

Dat is het toevoegen van een niet-bestaande voorwaarde aan de wet.

Verzoeker begrijpt dus niet hoe de vermelding van zijn verblijf in Portugal gedurende een bepaald aantal maanden zijn verzoek om internationale bescherming minder geloofwaardig kan maken.

Om die reden kan de beschikking reeds nietig worden verklaard, aangezien zij op een onjuiste rechtsgrondslag berust.

In de tweede plaats vindt de wederpartij het bijzonder verbazingwekkend dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het paspoort dat hij in zijn bezit heeft.

In dit verband blijkt uit de beschikking dat de wederpartij een bijzonder verrassende en onjuiste analyse en uitlegging heeft getrokken uit informatie die nochtans duidelijk en nauwkeurig is.

Uit de verklaringen die de man tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, kan namelijk het volgende worden opgemaakt de heer ontving van vrienden van zijn broer een Angolees nationaal paspoort met een visum voor Portugal; bij zijn aankomst in Portugal werd dit paspoort teruggedragen en bewaard door de mensen die zijn reis organiseerden, de heer heeft zelf nooit een reis georganiseerd.

Op de vraag welk document de heer gebruikte om van Angola naar Portugal te reizen, antwoordde de heer als volgt: [...]

De Heer is hier heel duidelijk over: hij had een paspoort met een Portugees visum waarmee hij het land per vliegtuig kon binnenkomen.

Wat betreft de wijze waarop hij het paspoort heeft verkregen, legde de man de verschillende stappen die hij via de vrienden van zijn broer had ondernomen, als volgt uit: [...]

Nogmaals, deze verklaringen zijn glashelder en laten geen ruimte voor twijfel in de analyse.

Verzoeker heeft nooit stappen ondernomen om zelf zijn paspoort of visum te verkrijgen.

Het waren inderdaad de vrienden van zijn broer die dit allemaal organiseerden.

Ten slotte rechtvaardigt het feit dat de stappen door anderen zijn ondernomen, voldoende dat de heer zich kon vergissen over de datum van het betrokken document.

Hoewel het geloofwaardig is dat de Heer zijn paspoort in 2017 heeft verkregen, is er geen reden waarom het niet eerder zou kunnen zijn, aangezien we niet weten hoe de vrienden van verzoekers broer er een hebben kunnen bemachtigen.

Ten slotte is de wederpartij van mening dat de heer zichzelf tegenspreekt wanneer hij zegt dat hij nooit stappen heeft ondernomen om een reisdocument te verkrijgen.

In dit verband heeft verzoekster het volgende verklaard [...]

Het is nuttig om de antwoorden van de aanvrager op deze vraag in de juiste context te plaatsen.

Wanneer men de verschillende vragen bekijkt die hem op dit punt van zijn verhoor worden gesteld, blijkt immers duidelijk uit de bewoordingen van de zinnen dat de oppositiebeschermers op andere verblijven uit is.

De vraag die hem wordt gesteld is derhalve in hoeverre hij op andere tijdstippen heeft getracht reisdocumenten te verkrijgen.

Het is dan ook volkomen consequent van hem om te antwoorden dat hij nooit dergelijke stappen had ondernomen.

Natuurlijk moet dit in zijn geheel worden gelezen als los van de reis die hij zelf naar Portugal maakte.

Het tegenovergestelde zou volkomen absurd zijn.

De wederpartij heeft daarom besloten een zin uit zijn context te verwijderen, op grond dat daardoor de geloofwaardigheid van verzoekers relaas zou worden ondermijnd en hem woorden in de mond zouden worden gelegd die hij niet had gezegd.

Dit is uiteraard van een zekere ernst en rechtvaardigt zonder enige twijfel de nietigverklaring van de beschikking en de verwerping van het argument.

4.1.2 Geloofwaardigheid van het relaas

Wat verzoekers relaas betreft, verwijst hij hoofdzakelijk naar hetgeen door de wederpartij in het eerste deel van zijn beslissing is samengevat.

Uit deze uiteenzetting leidt de wederpartij af dat de tijdelijkheid in het geding is.

Zij dringt uitvoerig aan op het tellen van de verschillende maanden die zijn verstreken tussen elke etappe van haar rekening en is van mening dat deze etappes door verzoekster op verrassende wijze zijn uitgesplitst.

Ook deze analyse is gebaseerd op de veronderstelling dat de aanvrager liegt.

De wederpartij heeft besloten hem aan te houden voor geringe verschillen in de data, terwijl zij had verwacht dat hij precieze dagen zou noemen.

Verzoeker had de wederpartij echter van meet af aan gewaarschuwd dat hij zich de precieze data waarop de door hem gestelde gebeurtenissen hadden plaatsgevonden, niet met absolute zekerheid kon herinneren.

Bovendien waren de elementen die hij in de tijd probeerde te plaatsen gebeurtenissen die niet met precisie konden worden vastgesteld.

Het zijn eerder algemene tendensen in een geschiedenis die voldoende geloofwaardig is.

Zo is het feit dat de tijd tussen het begin van de relatie en het ogenblik waarop de echtgenoot van J. daarvan kennis krijgt, niet precies overeenstemt met vier maanden van dag tot dag, geen voldoende reden om te oordelen dat het relaas van Joanna niet coherent of geloofwaardig is. Naast deze tijdelijkheid merkt de wederpartij ook op dat M. verklaart dat hij achtereenvolgens bij vier vrienden was ondergebracht alvorens Angola te verlaten, maar dat hij slechts de namen van drie van hen heeft gegeven.

Hieruit trekt de tegenpartij opnieuw de indruk dat het verhaal ongeloofwaardig is.

Bij lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud werd verzoeker zich echter onmiddellijk bewust van deze vergissing van zijn kant.

Verzoeker heeft derhalve verzocht om correctie van zijn nota's, zoals door de wet van 15.12.1980 wordt toegestaan.

De wederpartij lijkt echter van mening te zijn dat deze rectificatie niet in aanmerking kan worden genomen, omdat zij vooral bedoeld is om verzoeksters rekening te verbeteren.

Daarbij gaat de wederpartij op flagrante wijze voorbij aan de wijze waarop een persoonlijk onderhoud plaatsvindt, en aan het zeer grote risico dat bij de overgang van het ene punt van bespreking naar het andere bepaalde details worden vergeten.

Het kan de sollicitant niet worden aangerekend dat hij een van de vier namen die hij moest geven, vergeet, want bij dit soort gesprekken heerst er niet voldoende sereniteit om alles vlot te laten verlopen. De wederpartij heeft hem geen vragen gesteld over deze vierde persoon en heeft dit slechts achteraf in de beslissing vermeld.

Verzoekster merkt op dat de inhoud van deze besprekingen als volgt kan worden samengevat: [...]

Uit dit gesprek blijkt duidelijk dat hij niet de tijd heeft kunnen nemen om terug te kijken en de situatie samen te vatten.

Had hij dat wel gedaan, dan had hij ongetwijfeld kunnen herhalen dat er op dat moment een stap ontbrak. De wederpartij had dit element moeten vermelden toen zij de verzoeker bleef ondervragen.

In de derde plaats was de tegenpartij van mening dat verzoeker voorbeelden had moeten kunnen geven van andere misbruiken die zijn begaan door de groep jongeren die executies uitvoert.

Anders zou de geloofwaardigheid van zijn relaas worden ondermijnd.

Nogmaals, de wederpartij voegde daarmee een voorwaarde aan de wet toe die niet bestond.

Het is niet van belang dat in het verleden andere feiten zijn gepleegd, en evenmin dat de verzoeker daarvan op de hoogte is.

Van belang is dat de verzoeker in de specificiteit van zijn verhaal is bedreigd en dat deze bedreigingen in concrete acties kunnen worden omgezet.

De verzoeker hoeft niet het volledige curriculum vitae van zijn kwelgeesten te kennen om hun dreigementen te begrijpen.

Maar toen hij eenmaal slachtoffer was geworden van deze mensen, had hij natuurlijk veel meer aandacht besteed aan hun bestaan en hun daden.

In dit verband vernam hij van andere daden van misbruik, gepleegd na de problemen die hij zelf had ondervonden.

Hieruit blijkt een groeiende interesse in deze groep, want hij was net slachtoffer geweest.

Er is derhalve geen reden om deze misbruiken, die hebben plaatsgevonden nadat verzoeker werd bedreigd, minder relevant te achten dan oudere misbruiken.

Dit standpunt is op geen enkele grond gebaseerd en kan derhalve niet worden gevolgd.

Wat het bestaan van een relatie tussen verzoekster en mevrouw Joanna betreft, is de wederpartij van mening dat verzoekster niet voldoende informatie verstrekt.

Uit de aantekeningen van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat hij systematisch antwoordde op de vragen die hem werden gesteld.

Indien aanvullende informatie nodig was, had deze aan de aanvrager moeten worden gevraagd, en niet achteraf aan hem moeten worden verweten.

Dit is des te meer het geval daar de door de aanvrager verstrekte informatie voldoende nauwkeurig en samenhangend lijkt.

Wat deze relatie betreft, gaat de wederpartij op een fundamenteel oneerlijke wijze te werk wanneer zij in haar beslissing opmerkt dat de heer heeft gezegd dat hij zijn achternaam niet kende.
Met betrekking tot deze achternaam verklaarde deze onder meer het volgende:
[...]

Het is dus fundamenteel onjuist om aan te nemen dat hij de achternaam niet kent van de persoon met wie hij sinds enkele maanden een romantische relatie heeft.

Het is onbegrijpelijk dat de tegenpartij dit element op zo'n flagrante wijze in haar voordeel tracht om te buigen.

Ten slotte verwijt de wederpartij de eiser ook dat hij de volledige namen van zijn folteraars niet kent.

Ook deze verwachting van de wederpartij is moeilijk te begrijpen, in die zin dat deze kennis geen enkele invloed heeft op het al dan niet bestaan van specifieke vervolgingen.

Het is namelijk heel goed mogelijk, er zij aan herinnerd, dat iemand het slachtoffer van vervolging is zonder de daders persoonlijk te kennen.

Voor het overige is verzoekers relaas voldoende samenhangend en duidelijk.

Hij moet dus worden erkend als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève.

4.1.3 Voordeel van twijfel

Overwegend dat er no onduidelijkheden zou bestaan, meent de verzoekende partij dat hetzij verder onderzoek is vereist, hetzij hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden.

Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains »¹.

Volgens vaste rechtspraak: « les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables et qu'elles justifient la certitude que le demandeur d'asile n'a pas la qualité de réfugié »².

Deze kleine inconsistenties kunnen in dit geval grotendeels worden gerechtvaardigd door de bijzonder jonge leeftijd van de verzoeker ten tijde van de feiten, evenals ten tijde van zijn verhoor.

Daarbij is het heel logisch om hem het voordeel van de twijfel te geven in het geval van enige resterende inconsistentie - quod non.

4.2 SUBSIDIAIR – NIETIGVERKLARING VAN DE BESLISSING WEGENS SCHENDING VAN DE MOTIVERINGSPLICHT

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, uiteengezet in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Op grond van het voorgaande is de wederpartij van mening dat het asielverzoek van verzoeksters dochter niet ontvankelijk kan worden verklaard, aangezien deze geen enkel nieuw element toevoegt aan haar eigen verzoek.

In het bijzonder wordt het volgende overwogen:

Hieruit blijkt duidelijk dat de wederpartij geen rekening heeft gehouden met een reeks elementen die van fundamenteel belang zijn bij de analyse van het asielverzoek van verzoeksters dochter.

In dit verband blijkt uit het voorgaande dat alle opmerkingen van de wederpartij gemakkelijk hadden kunnen worden beantwoord door verzoekster aanvullende vragen te stellen.

De vragen die zijn gesteld met betrekking tot verzoeksters relatie met mevrouw Joanna zijn in dit verband bijzonder emblematisch.

Zij blijven immers zeer algemeen en doen geen poging om verder op de discussie in te gaan.

Bovendien heeft verzoeker bij verschillende gelegenheden te kennen gegeven dat hij moeite heeft om zich onmiddellijk bepaalde data of meer theoretische informatie te herinneren.

Hij slaagde er echter systematisch in zijn geheugen op te frissen wanneer hij de kans kreeg.

Helaas was dit vaak niet het geval en trok de tegenpartij dus conclusies uit antwoorden die nog moesten worden aangevuld.

Deze heeft geen rekening gehouden met de specificiteit van verzoeker bij de analyse van de noodzaak om hem bepaalde vragen te stellen.

Dit doet natuurlijk vragen rijzen over het onderzoek van deze zaak door de diensten van de tegenpartij. Om die reden, en subsidiair, dient de bestreden beschikking nietig te worden verklaard en de zaak voor verdere afdoening naar de wederpartij te worden terugverwezen."

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen

voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X)

3.4. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet regelt de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Verzoeker toont niet aan op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing.

4. De beoordeling

4.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer te worden gedood door de politiecommissaris C. en de doodseskaders, omwille van zijn liefdesrelatie met de vrouw van voormelde politiecommissaris. Voor een verdere samenvatting van verzoekers vluchtrelaas, wordt verwezen naar de uiteenzetting van de feiten in de bestreden beslissing, die door verzoeker niet worden betwist.

4.1.2. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar hij stelt dat verzoeker niet aannemelijk kan maken dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of het risico op ernstige schade loopt. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(a) verzoeker heeft getalmd bij het aanvragen van internationale bescherming, waar hij reeds bijna twee jaar in Portugal verbleef, zonder een verzoek in te dienen en vervolgens nog eens twee maanden in België verbleef alvorens een verzoek in te dienen;

(b) er is sprake van inconsistente verklaringen omtrent de reisweg, waarbij verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde op 4 maart 2020 Angola te hebben verlaten en de volgende dag reeds te zijn aangekomen in België, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat hij reeds begin 2018 Angola verliet, waarna hij bijna twee jaar in Portugal verbleef, om in december 2019 in België aan te komen;

(c) er is sprake van tegenstrijdigheden in de verklaringen omtrent de reisdocumenten, waarbij verzoekers verklaringen omtrent zijn paspoort ook niet stroken met de gegevens van het visumdossier;

(d) de door verzoeker geschetste tijdlijn van zijn relatie met J. wordt gekenmerkt door tegenstrijdigheden, waarbij de relatie bij DVZ wordt gesitueerd in 2018 en bij het CGVS in 2017 en waarbij bovendien sprake is van inconsistenties in de duurtijd van de relatie en het moment van het verbreken ervan;

(e) er is sprake van tegenstrijdigheden in de verklaringen met betrekking tot de evenementen na de ontdekking van de relatie door C;

(f) verzoekers oppervlakkige verklaringen omtrent zijn vervolgers zijn onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging of reële schade, waarbij verzoeker niet meer informatie kan verstrekken over de doodseskaders, de volledige naam en functie van de politiecommissaris C. en de volledige naam van zijn voormalige vriendin J.

4.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

4.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

4.1.5. Wat betreft het laattijdig indienen van het verzoek om internationale bescherming, dient de Raad op te merken dat verzoeker geen enkele ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker betwist niet dat hij, uitgaande van zijn verklaringen bij het CGVS, reeds twee jaar in Portugal verbleef, zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen en vervolgens reeds twee maanden in België verbleef, alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De commissaris-generaal stelt terecht dat het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming, zonder hiervoor een objectieve verantwoording te verschaffen, een negatieve indicatie inhoudt voor de nood aan bescherming. Immers mag redelijkerwijze worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van zodra hij daartoe de kans heeft, zich zou informeren over de mogelijkheden tot bescherming en alhier aldus een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en ook in België meerdere maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen, ondergraaft de ernst en oprechtheid van de vrees voor vervolging. Het gegeven dat de commissaris-generaal – en de Raad – deze feitelijke omstandigheid mee in overweging neemt in het globale geloofwaardigheidsonderzoek, impliceert geenszins dat een voorwaarde aan de wet wordt toegevoegd. In deze kan de Raad bovendien opmerken dat het weerhouden van het laattijdig indienen van een beschermingsverzoek, zonder objectieve verschoning, als negatieve indicator voor de algehele geloofwaardigheid, steun vindt in het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

4.1.6. Evenmin onderneemt verzoeker enige ernstige poging om te verduidelijken waarom hij bij DVZ verklaarde dat hij Angola verliet op 4 maart 2020, om rechtstreeks naar België te komen, terwijl hij bij het CGVS verklaarde Angola reeds te hebben verlaten in februari 2018 en vervolgens nog bijna twee jaar in Portugal te hebben verbleven. Dit betreft geen louter detail, doch dit betreft een fundamenteel verschillend verhaal omtrent de reisweg. Van een verzoeker om internationale bescherming mag nochtans worden verwacht dat hij van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van alle relevante informatie, waarbij hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie dient te verschaffen over zijn vluchtrelaas, inclusief de ondernomen reisroute. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker hiertoe in gebreke is gebleven. Verzoeker benadrukt in zijn verzoekschrift enkel dat zowel zijn paspoort

als zijn visum werden geregeld door zijn vrienden in 2017 en dat hij met deze reisdocumenten naar Portugal is gereisd. Hij herhaalt de door hem afgelegde verklaringen bij het CGVS, dewelke hij glashelder acht. Het louter vooruitschuiven van één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder objectieve verklaring, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te remediëren. De Raad benadrukt dat de vragenlijst bij DVZ aan verzoeker werd voorgelezen in het Portugees en dat verzoeker, middels zijn handtekening, bevestigde dat de door hem verstrekte inlichtingen waarachtig zijn. Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd verzoeker ook gevraagd hoe het interview bij DVZ verliep. Verzoeker stelde enkel dat het goed was verlopen en dat hij kort alle elementen heeft kunnen aanhalen (zie NPO, p. 3).

4.1.7. Het is slechts wanneer de *protection officer* verzoeker uitdrukkelijk confronteert met de inconsistenties in de tijdlijn, dat verzoeker stelt dat hij niet meer weet wat hij bij DVZ zei omdat hij daar een “*beetje bang*” was (zie NPO, p. 34). Deze bewering dat hij enigszins bang was bij het interview, verschoont de vastgestelde tegenstrijdigheden evenwel niet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* zijn er geen gegevens voorhanden dat stress en angstige emoties verzoeker verhinderd hebben coherente, nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo heeft hij bij de “Vragenlijst “bijzondere procedurele noden” DVZ” dd. 11 september 2020, ontkennend geantwoord op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie AD, “vragenlijst procedure noden”, vraag 1). Verzoeker heeft ook nergens in de loop van de procedure melding gemaakt van het gegeven dat hij zodanig gestresseerd zou zijn of mentale problemen zou hebben, dat dit hem zou verhinderen om coherente en concrete verklaringen af te leggen. Er liggen dan ook geen gegevens voor, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat er in hoofde van verzoeker een specificiteit bestond, die de commissaris-generaal ertoe noopte om een bijzondere vraagstelling te hanteren. Er liggen zo ook geen medische stukken voor. Het is slechts voor het eerst, wanneer de *protection officer* verzoeker confronteert met de tegenstrijdigheden of ongeloofwaardigheden in zijn verklaringen, dat verzoeker melding maakt van de angstige gevoelens. Bovendien ontslaat het gegeven dat een verzoeker mogelijks stress of angst kan ervaren hem niet van de plicht zijn relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet ook op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument een “*beetje bang*” te zijn geweest tijdens het interview bij DVZ, doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

4.1.8. Waar verzoeker nog ingaat op de afleverdatum van het paspoort, waaraan zijn visum voor Portugal was gekoppeld, geeft hij in zijn verzoekschrift aan dat deze reisdocumenten werden geregeld door zijn vrienden, zodat het niet onaannemelijk is dat hij zich dienaangaande zou vergissen omtrent de datum. Zelfs aangenomen dat verzoeker zich in deze omstandigheden zou kunnen vergissen van de datum, werpt deze verklaring geen ander licht op de zaak. Zo blijft het immers wel degelijk relevant dat uit het visumdossier blijkt dat verzoekers paspoort reeds werd afgeleverd in 2015. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vrienden een paspoort voor hem regelden “*omdat [hij] Angola moest verlaten*”. (zie NPO, p. 21). Aangezien er in 2015 nog geen sprake was van verzoekers problemen, die ertoe hebben geleid dat hij Angola diende te verlaten, dient te worden vastgesteld dat de afleverdatum van het paspoort aldus de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas wel degelijk ondergraaft.

4.1.9. Wat betreft de relatie met J., kan de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – slechts vaststellen dat verzoekers verklaringen dienaangaande zijn gekenmerkt door tegenstrijdigheden en inconsistenties. Verzoeker verklaarde ten overstaan van DVZ dat de relatie plaatsvond in 2018, terwijl hij de relatie ten overstaan van het CGVS situeerde in 2017. Ook stelde de commissaris-generaal terecht vast dat verzoekers verklaringen omtrent de duurtijd van de relatie en het moment van het verbreken ervan wisselend zijn. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift deze vaststellingen van de commissaris-generaal te minimaliseren, waarbij hij erop wijst dat er slechts sprake is van geringe verschillen en dat hem bezwaarlijk kan worden verweten de tijdlijn niet van dag tot dag te kunnen schetsen. De Raad dient evenwel vast te stellen dat de relatie met J. een dermate essentieel element in verzoekers vluchtrelaas betreft, dat mag worden verwacht dat verzoeker meer nauwkeurige en coherente verklaringen kan afleggen over de tijdslijn van deze relatie. Zo mag van verzoeker worden verwacht dat hij in staat is om de beëindiging van de relatie meer coherent in de tijd te plaatsen, te meer omdat deze gebeurtenis rechtstreeks verband houdt met de vlucht van verzoeker uit Angola. De Raad kan echter niet anders dan vaststellen dat verzoeker drie verschillende versies aandraagt, met name (i) op het moment dat omstaanders wantrouwen kregen (ii) één maand nadat omstaanders wantrouwen kregen en (iii) op het

moment dat de echtgenoot de relatie ontdekt. Dat verzoeker zou hebben gewaarschuwd dat hij de precieze data van gebeurtenissen niet meer met absolute zekerheid kon herinneren, kan deze vaststellingen bezwaarlijk verschonen. De Raad herhaalt enerzijds dat er geen elementen in het dossier voorhanden zijn, die wijzen op een dermate mentale toestand dat verzoeker zich in de onmogelijkheid zou bevinden om correcte en voldoende nauwkeurige verklaringen af te leggen en anderzijds dat deze gebeurtenis een essentieel onderdeel van zijn vluchtrelaas betreft.

4.1.10. Tevens opmerkelijk is het gebrek aan details in verzoekers verklaringen omtrent zijn relatie met J. De commissaris-generaal stelde terecht dat *“Ten vierde, komen uw verklaringen over J. en uw relatie met haar bijzonder vaag en ondoorleefd over. Gevraagd om eens te vertellen over de vrouw waar u een relatie mee had, antwoordt u vaagweg: “Ze werkte niet. Ze doet het huishouden. Ze houdt van maaltijden te organiseren en sociale evenementen. Ze is zeer open. Dat is het.” (NPO, p. 27). Gevraagd naar wat u aantrok in haar, antwoordt u “Het was iemand die zeer vriendelijk was met ons. Ze ontving ons. Ze hielp ons in bepaalde situaties. Dat was het een beetje.” (NPO, p. 29).”* Verzoeker stelt dat de *protection officer* om meer informatie diende te verzoeken, indien hij dit nodig achtte, doch de Raad stelt vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* voldoende open vragen omtrent de relatie heeft gesteld, teneinde verzoeker toe te laten een gedetailleerd beeld van zijn relatie te scheppen (zie NPO, p. 27-29-30). Waar verzoeker voorhoudt dat hij wel degelijk de volledige naam van zijn vriendin heeft weergegeven, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat deze bewering in het verzoekschrift berust op een verkeerde lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verwijst naar een zekere J.T., doch dit gaat om een andere vrouw met wie verzoeker tussen 2014 en 2016 op en af een relatie had (zie NPO, p. 16). Met betrekking tot de relatie met de getrouwde vrouw J., verklaarde verzoeker wel degelijk dat hij haar volledige naam niet kent (zie NPO, p. 29). Naar aanleiding van de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, overeenkomstig artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet, stelde verzoeker dat hij zijn vriendin J. gewoonlijk aansprak met een niet nader gespecificeerde koosnaam, doch dat hij bij het onderhoud verkoos om de officiële naam te geven. Deze *post factum* verklaring, die tot stand is kunnen komen na reflectie over de eigen verklaringen, kan de vaststellingen in de bestreden beslissing niet remediëren. Zoals de commissaris-generaal vaststelde, heeft verzoeker nergens tijdens het persoonlijk onderhoud melding gemaakt van het gebruik van deze koosnaam, ter rechtvaardiging van het gebrek aan kennis van de officiële naam. De Raad merkt ook op dat verzoeker noch bij de opmerkingen omtrent de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, noch in huidig verzoekschrift specificeert welke koosnaam hij voor zijn vriendin gebruikte. Meer zelfs, verzoeker betoogt thans in zijn verzoekschrift niet langer dat hij een koosnaam gebruikte, maar hij houdt (verkeerdelijk) voor dat hij wel de gehele officiële naam heeft gegeven (zie *supra*).

4.1.11. Wat betreft het gebrek aan kennis van de namen van zijn vervolgers, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal deze omstandigheid mee betreft in zijn vaststelling dat de verklaringen *“blijk [geven] van een desinteresse die onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade”*. Verzoeker kan er niet aan voorbijgaan dat hij er niet in slaagt om de echtgenoot van zijn vriendin accuraat te identificeren en dat hij evenmin concretere toelichtingen kan geven over de doodseskaders in zijn zaak. Aangezien zowel de echtgenoot van zijn vriendin als de doodseskaders de directe reden vormen van verzoekers drastisch besluit om zijn herkomstland te verlaten, verwacht de commissaris-generaal terecht dat verzoeker meer informatie over deze actoren zou trachten te verzamelen. De commissaris-generaal merkte terecht op dat verzoeker vrienden heeft bij de politie, zodat kan worden aangenomen dat het binnen verzoekers mogelijkheden lag om meer informatie over zijn vervolgers te verzamelen. De Raad dient, samen met de commissaris-generaal, vast te stellen dat dit gebrek aan handelen wijst op een desinteresse, die de ernst van de voorgehouden problemen sterk relativeert. Verzoekers betoog dat hij niet het volledige curriculum vitae van zijn kwelgeesten dient te kennen, is niet ernstig. Er wordt niet van verzoeker verwacht dat hij een uitgebreide theoretische kennis van de doodseskaders heeft, maar er kan wel worden verwacht dat verzoeker – die vrienden heeft bij de politiediensten – meer concrete informatie zou trachten te bekomen omtrent de personen die hem achtervolgen en de wijze waarop zij te werk gaan, dit alles om het risico in zijn eigen zaak concreter af te wegen. Ook verzoekers handelswijze, sinds hij in België is aangekomen, getuigt niet van een actieve interesse in de verdere ontwikkeling van zijn problemen. Verzoeker kwam tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet verder dan het stellen dat hij, bij contact met zijn ouders, onrechtstreeks vraagt of er ongewone zaken gebeuren. Ook met zijn andere gezinsleden praat verzoeker *“niet zeer diep”* over de problemen, waarbij zij aangeven dat er nog steeds wat animositeit is (zie NPO, p. 14). Verzoeker verklaarde dat hij enkele keren heeft gebeld met vrienden, die bij de politiediensten werken, om te vragen hoe de situatie aldaar is. Verzoeker blijft evenwel steken in vage antwoorden dienaangaande, waarbij deze vrienden zouden hebben gezegd dat er nog steeds verbittering is tegenover hem en dat er bedreigingen en scheldwoorden worden gebruikt. Wanneer de *protection officer* vraagt hoe zijn vrienden

aan deze informatie komen en wat er wordt gevraagd, stelt verzoeker vaagweg dat er vragen worden gesteld aan zijn vrienden en dat hij niet exact weet wat ze vragen, maar dat ze proberen te achterhalen hoe zijn situatie in Angola nu is (zie NPO, p. 17-18). Aangenomen dat verzoeker zijn herkomstland zou hebben verlaten omdat hij voor zijn leven vreest, mag worden aangenomen dat verzoeker alhier meer diepgaande pogingen onderneemt om de ontwikkelingen in Angola op te volgen. Dit geldt te meer, aangezien verzoeker vrienden heeft bij de politiediensten. De Raad dient, in navolging van de commissaris-generaal, vast te stellen dat verzoekers verklaringen geen blijk geven van daadwerkelijke pogingen om de ontwikkelingen in Angola op te volgen.

4.1.12. De door verzoeker overgemaakte identiteitskaarten, doen geen afbreuk aan het voorgaande. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwisten verzoekers nationaliteit en identiteit.

4.1.13. Wat betreft het neergelegde krantenartikel en de video, stelde de commissaris-generaal op pertinente wijze vast dat hierin geen verwijzing naar verzoekers situatie is terug te vinden. Dat doodseskaders mogelijks opereren in Angola, volstaat nog niet om aan te nemen dat in verzoekers individuele en concrete situatie tevens sprake is van een dergelijke dreiging. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij de op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van zijn vervolgingsvrees dan wel risico op ernstige schade. Het enkel voorleggen van landeninformatie van algemene aard, die verder geen betrekking heeft op zijn persoon en waarbij een concreet dan wel rechtstreeks verband met zijn eigen situatie en ingeroepen feiten en gebeurtenissen niet wordt aangetoond, volstaat niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vervolging aannemelijk te maken. Bij gebrek aan verklaringen die enige positieve overtuigingszin bezitten (zie *supra*), kan deze algemene landeninformatie niet volstaan om een individuele vrees op vervolging of risico op ernstige schade aan te tonen.

4.1.14. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog enkele malen refereert naar het asielverzoek van zijn dochter, stelt de Raad vast dat dit een materiële misslag betreft. Verzoeker verklaarde geen kinderen te hebben.

4.1.15. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over Angola, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer naar Angola kan blijken. De motieven in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verblijfplaatsen na de ontdekking van de relatie en aangaande de vraag of hij al eerder reisplannen had gemaakt, worden door de Raad dan ook als overtuigend beschouwd. De middelonderdelen gericht tegen deze overtuigende motieven dienen derhalve niet te worden onderzocht.

4.1.16. Het voorgaande volstaat om vast te stellen dat aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.1.17. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Gelet op het gegeven dat zijn vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoeker zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

4.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus kan verder tevens worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoek(st)er een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de

Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenwel niet aan dat er heden in Angola een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon impliceert en dit blijkt ook niet uit de gegevens van het dossier.

4.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Wat betreft artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad er volledigheidshalve op dat dit artikel stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker dreigt te worden vervolgd in zijn herkomstland. Bijgevolg is verzoekers verwijzing naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

4.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is, waarbij dient aangestipt te worden dat na het persoonlijk onderhoud dienaangaande ook opmerkingen werden overgemaakt waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES